

Ahv istub puu otsas, paneb hoolega mehe toime-
tusi tähele ja mõtleb: „On see vanamees aga juhm:
valib kõige paremad terad välja, paneb nad kõrvitsa
sisse ja arvab, et mina neid sealt kätte ei saa. Aga
ma lähen otsekohe ja võtan sealt enesele hea käpu-
täie!“ Niisuguste mõtetega ronib ahv ettevaatlikult
puu otsast maha ja vaatab hoolega ringi, kas talu-
mees ehk tagasi pole ilmunud. Viimast pole aga
kuskil näha ja ahv lipsab ruttu aeda, hiilib kõrvitsa
juure ja vaatab august sisse. Tõepoolest, terad on
seal. Vaja aga ruttu neid välja võtma hakata. Ka
silmust ega muud kahtlast asja pole näha. Kahjuks
on auk pisut kitsas. Vanamees ei võinud ka laiemat
teha! Suure vaevaga kätt sirgu ajades surub ahv käe
august läbi ja krapsab sealt tugeva peotäie teri. Seal
sahiseb midagi põõsastes. Talumees jookseb ruttu
koti ja nõoriga. Ahv näitab aga hambaid ja mõtleb:
„Jookse niipalju kui tahad, mina olen sinust ikkagi
kõrgem. Hüppan kui lind oksale ja õrritan sind
pealegi.“ Ahv katsub kätt ühes teradega august välja
tõmmata, aga ei saa seda teha, sest auk on nii kitsas
tehtud, et rusikasse tõmmatud käsi sealt läbi ei mahu.
Teri käest ära visata ahv ka ei raatsi. Talumees jõuab
aga iga minutiga lähemale. Ahv katsub eest ära
jooksta, lohistab enesega rasket kõrvitsat ühes ja ei
jõua seepärast ruttu edasi. Ta tahab puu otsa hüpata,
ei saa aga ronida, sest üks käsi on kõrvitsa sees kinni.

Talumees jõuab aga selle aja sees ahvile järele,
viskab talle koti pähe, et ta hammustada ega küünis-
tada ei saaks, seob ta nõoriga kinni ja viib oma
vaenlase suure rõõmuga koju.

Teisel päeval müüb talumees ahvi kaupmehele